ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΊΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μιὰ κραυγή, μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ ξέφυγε τότε ἀπὸ τὰ χείλη μας. Ὁ ἠλεκτρικὸς φανός τὸν ὁποῖο κρατοῦσα καὶ φώτιζα στὸν καθηγητὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χέρια μου, κύλησε κάτω καὶ βυθιστήκαμε στὸ τρομερὸ σκοτάδι τῆς καταιμβης.

Γιὰ μερικὰ δευτερόλεπτα μείναμε βουβοὶ κι' ἀκίνητοι, σὰν νἄχαμε μαρμαρώσει, μὲ τὰ δόντια σφιγμένα, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα !...

Πρῶτος ἤρθε στὸν ἑαυτό του ὁ καθηγητής. Τὸν ἄκουσα νὰ ψάχνη στὶς τσέπες του. Βρῆκε τὸν ἠλεκτρικό του φανό, τὸν ἄναψε καὶ τὰ βλέμματά μας συναντήθηκαν γεμᾶτα βουβὴ ἀπορία, γεμᾶτα κατάπληξι. Ἔπειτα σκύψαμε πάλι πρὸς τὸ δέμα...

Ἐπουράνιε Θεέ !..Ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω τὸ θέαμα αὐτὸ ποὺ-χε προβάλει πρὸ ὀλίγου στὰ μάτια μας καὶ ποὺ τὸ βλέπαμε τώρα πάλι σιωπηλοί, ἔκθαμβοι, γεμᾶτοι θαυμασμό...

Μέσα στὸ σεντόνι δὲν βρισκόταν ἡ λατρευτή μου Λίλιαν. Τὸ τράβηγμα τῆς ἄρπης τοῦ σεντονιοῦ μᾶς ἀπεκάλυψε κάτι ποὺ δὲν τὸ περιμέναμε, ποὺ δὲν τὸ φανταζόμαστε... Ἀκάλυπτο ὥς τὸ λαιμό, ἕνα λαιμὸ χιονάδους λευκότητος, φάνταζε ἐμπρός μας, γιὰ νὰ μὴν πῶ πὼς φωτοβολοῦσε, ἕνα πανέμορφο, ἕνα ὑπέροχο νεανικὸ κεφάλι, μὲ χρυσᾶ, ὁλόξανθα μαλλιά, μὲ κλειστὰ βλέφαρα, μὲ μισάνοιχτο κοραλλένιο στόμα...

— Ἰησοῦ Χριστέ !... ψιθύρισεν ὁ καθηγητὴς καὶ σταυροκοπήθηκε. Τζώρτζ, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μίλησέ μου, τί εἶνε αὐτὸ ἐδῶ, τί φαντάζεσαι σύ ; Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ πενταμορφη κόρη ;

Σήκωσα γεμάτος ἀπορία τοὺς ὤμους μου, μὴ μπορῶντας νὰ βγάλω λέξι ἀπὸ τὸ στόμα μου. Ἡ κατάπληξις μοῦ εἶχε δέσει τὴ γλῶσσα.

Ὁ καθηγητὴς φαινότανε ἔξαλλος. Σήκωσε τὸ φανό μου ἀπὸ κάτω, μοῦ τὸν ἔδωσε νὰ τὸν κρατῶ, ἔβαλε τὸν δικό του στὴν τσέπη του καὶ μὲ πυρετώδη ταχύτητα ξεσκέπασε ὁλόκληρο τὸ σῶμα τῆς πανέμορφης νέας...

Ἡ δυστυχισμένη κόρη ἦταν δεμένη μ' ἕνα λεπτὸ σχοινὶ ποὺ τῆς μάτωνε τὶς τρυφερές της σάρκες. Φοροῦσε μιὰ ἔξωμη ἐσθῆτα χοροῦ, πολυτελεστάτη. Ὁ γυμνός της τράχηλος, οἱ γυμνοί της ὦμοι, οἱ γυμνοί της βραχίονες ἔδειχναν τὴν συμμετρία καὶ τὴν πλαστικότητα τοῦ σώματός της. Ἡ ἐπιδερμίς της εἶχε τὸ χρῶμα τοῦ ἀλαβάστρου. Φαινόταν νέα ἀρίστης κοινωνικῆς τάξεως.

Πάνω στὴ χιονάτη πλάτη της ὑπῆρχε μιὰ ἐπιπόλαια πληγή, ἀπ' τὴν ὁποία εἶχε τρέξει φαίνεται τὸ αἷμα ποὺ βάψε τὸ σεντόνι. Μιὰ παρόμοια πληγὴ ὑπῆρχε στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ της καὶ πολλὰ τσαγγρουνίσματα στοὺς βραχίονές της, τοὺς πλαστικοὺς καὶ ὑπερόχως ὡραίους.

Τὴν κυττάζαμε γεμάτοι κατάπληξι καὶ θαυμασμὸ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ καθηγητὴς εἶχε κόψει τὰ σχοινιὰ μὲ τὰ ὁποῖα τὴν εἶχαν δέσει καὶ κατόπιν ἔσκυψε στὸ σκῆθος της γιὰ ν' ἀκούσῃ τοὺς χτύπους τῆς καρδιᾶς της. Ἐξήτασε τὸ σφυγμό της καὶ τέλος μοῦ εἶπε :

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε, Τζώρτζ. Μοῦ φαίνεται πὼς ἀναισθητεύουμαι.

— Ἂν δὲν γελιοῦμαι, τοῦ εἶπα, ἡ νέα αὐτὴ δὲν εἶνε λιποθυμισμένη.

— Διάβολε... ὄχι.

— Φαίνεται μᾶλλον ναρκωμένη.

— Αὐτὸ εἶνε. Κι' ἂν θέλης νὰ ἐξακριβώσῃς μὲ τί τὴν ἐνάρκωσαν, δὲν ἔχεις παρὰ νὰ σκύψῃς κοντὰ στὸ στόμα της. Εἶσαι γιατρὸς καὶ θὰ τὸ καταλάβῃς ἀμέσως.

Ἔσκυψα πραγματικῶς καὶ ἐμύρισα τὸ στόμα καὶ τοὺς ρώθωνας τῆς νέας.

— Χλωροφόρμιο ! εἶπα.

— Ναί, αὐτὸ εἶνε, μοῦ ἀπάντησε ὁ καθηγητής. Τὴν ἔχουν χλωροφορμήσει διὰ τῆς βίας ἴσως...

— Διὰ τῆς βίας ;

— Ἀκριβῶς, φίλε μου. Θὰ τῆς ἐπετέθησαν ξαφνικὰ καὶ θὰ τῆς ἔφραξαν τὴ μύτη καὶ τὸ στόμα μὲ βαμπάκι ποτισμένο μὲ χλωροφόρμιο.

— Γιατί, Θεέ μου !

— Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε σὲ λίγο. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ἀκόμη εἶνε ὅτι ἡ νέα ἐπάλαισε ἀρκετὰ μὲ τοὺς κακούργους πρὶν τὸ χλωροφόρμιο τὴν ἀποκοιμίσει. Αὐτὸ δείχνουν ἀσφαλῶς τὰ μικροτραύματα καὶ ἡ γρατσουνιὲς ποὺ ἔχει στὸ σῶμα καὶ στὰ χέρια. Ἂς μὴν χάνουμε ὅμως καιρό. Βοήθησέ με σὲ παρακαλῶ.

— Θὰ τὴν μεταφέρουμε ; Καὶ ποῦ ;

— Ἂν μποροῦσαμε νὰ βγοῦμε ἀπὸ δῶ μέσα, θὰ ἐφορτωνόμασταν τὴν δυστυχισμένη αὐτὴ κόρη καὶ θὰ τὴν ἐσώζαμε μὲ κάθε τρόπο. Αὐτὸ θὰ ἦταν ἀρκετὸ γι' ἀπόψε. Δυστυχῶς, φίλε μου, δὲν ξέρουμε ποῦ βρίσκεται ἡ κατοραμένη αὐτὴ ἔξοδος. Συνεπῶς δὲν μᾶς μένει παρὰ νὰ φέρουμε τὴ νέα στὰς αἰσθήσεις της καὶ ὅσο τό δυνατὸν πιὸ γρήγορα. Φοβοῦμαι μάλιστα ὅτι δὲν θὰ προλάβουμε... Γι' αὐτὸ ἂς μιλᾶμε λιγώτερο. Τί χρειάζονται τὰ λόγια στὶς κρίσιμες αὐτὲς στιγμές ;

— Ποῦ θὰ τὴν μεταφέρουμε ;

— Στὸ ἄνοιγμα ἐκεῖνο πρὸς τὸ ποτάμι. Πρέπει ν' ἀναπνεύσῃ καθαρὸν ἀέρα... Αὐτὸ θὰ τῆς κάμῃ καλό.

Δὲν ἔχασα καιρό. Ἐβοήθησα τὸν καθηγητὴ καὶ μεταφέραμε τὴν νέα στὴ στοὰ ποὺ ὑπῆρχε τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὸ ποτάμι. Ἐκεῖ ὁ ἀέρας ἦταν πράγματι πιὸ καθαρός !

Ἀρχίσαμε νὰ κάνουμε συγχρόνως στὴν νέα ἐντριβὰς καὶ μ' εὐχαρίστησί μας εἴδαμε ὅτι ἄρχισε νὰ συνέρχεται σιγὰ - σιγά. Ἐστέναξε πρῶτα δυὸ - τρεῖς φορές, ἀνάσανε βαθειὰ καὶ κατόπιν μισάνοιξε τὰ βλέφαρά της. Στὴν ἀρχὴ δὲν κατάλαβε ποῦ βρίσκεται. Τὸ μυαλό της ἦταν ἀκόμα θολὸ ἀπὸ τὸ ναρκωτικό. Ἐξαφνα ὅμως τινάχτηκε ἀπότομα σὰν νἄθελε νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ φύγῃ, τὰ μάτια της ἄστραψαν τρομαγμένα...

Ὁ καθηγητὴς τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σκύβοντας κοντὰ της τῆς εἶπε μὲ γλυκειὰ φωνή:

— Ἡσυχάστε δεσποινίς... Οἱ κακοῦργοι ποὺ σᾶς ἔκαμαν αὐτὸ τὸ κακὸ ἔφυγαν... Βρίσκεστε σὲ χέρια τιμίων ἀνθρώπων... Κυττάχτε μας προσεκτικά... Αὐτὸ εἶνε ἀρκετὸ γιὰ νὰ σᾶς καθησυχάσῃ...

Ἡ νέα στήριξε τὸ ἄγριο καὶ φοβισμένο βλέμμα της πάνω στὸν καθηγητὴ κ' ἔπειτα σὲ μένα. Μολαταῦτα δὲν ἡσύχασε ἐντελῶς. Ἔτρεμε καὶ σπαρταροῦσε σὰν τὸ ψάρι.

— Ποῦ εἶμαι ;... ρώτησε.

Καὶ τὸ βλέμμα της ἔπεσε στοὺς ἀπαίσιους τοίχους τῆς κατακόμβης ποὺ μόλις φωτιζόντουσαν ἀπ' τοὺς ἠλεκτρικοὺς μας φανούς.

Ἡ θέα τῶν φριικτῶν ὑπογείων σκοῶν τὴν κατατρόμαξε. Ἔγινε χλωμὴ σὰν τὸ θειάφι καὶ τὰ μάτια της καρφώθηκαν πάλι ἐπάνω στὸν καθηγητή.

— Ποῦ εἶμαι ; τὸν ξαναρώτησε. Γιατὶ μὲ φέρατε ἐδῶ ;... Ἂν εἴσθε τίμιοι ἄνθρωποι, ὅπως λέτε, πέστε μου, ποῦ βρίσκομαι ;...

— Ἄκουσε κόρη μου, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ καλωσύνη ὁ καθηγητής. Οὔτε ἡ ὥρα, οὔτε ὁ τόπος εἶνε κατάλληλος γιὰ νὰ σᾶς ἐξηγήσω ποῦ βρίσκεστε. Ἐκεῖνο ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ εἶνε ὅτι, χάρις σὲ μιὰ σύμπτωσι, σᾶς γλυτώσαμε ἀπὸ μεγάλο κίνδυνο. Εἴχατε πέσει στὰ χέρια ἐπικινδύνων κακούργων...

— Ναί, ναί, ἀναφώνησεν ἡ νέα, τώρα θυμοῦμαι καλά... Ὦ Θεὲ μου !... Θεὲ μου !...

Κ' ἐκύτταξε γύρω μὲ τρόμο.

Ὁ καθηγητὴς ἀντελήφθη γιατὶ κυττοῦσε καὶ τῆς εἶπε :

— Μὴ τρομάζετε πειὰ δεσποινίς. Οἱ κακοῦργοι ποὺ σᾶς ἄρπαξαν καὶ σᾶς ἔφεραν ἐδῶ ἔχουν φύγει πειά. Κι' ὅπως σᾶς εἶπα καὶ προηγουμένως, βρίσκεσθε τώρα μαζὶ μὲ ἀνθρώπους ποὺ θέλουν τὸ καλὸ σας. Εἶμαι ὁ καθηγητὴς τῆς Χημείας Οὐίλλιαμ Τζάκσον μίς. Ὁ κύριος εἶνε ὁ ἰατρὸς Τζώρτζ Πέτερσον.

Ἡ νέα ἀντὶ ἀπαντήσεως ἄπλωσε τὰ χέρια της κ' ἔσφιξε τὰδικά μας μ' εὐγνωμοσύνη.Εἶχε πεισθῆ πὼς τῆς ἐλέγαμε τὴν ἀλήθεια...

— Καὶ τώρα, μίς, τῆς εἶπε ὁ καθηγητὴς δίδοντάς της τὸ σεντόνι, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν εἶχαν τυλίξει, ἐπειδὴ τὸ κρύο στοὺς τάφους αὐτοὺς ποὺ βρισκόμαστε εἶνε λιγάκι τσουχερό, δεχθῆτε σᾶς παρακαλῶ, αὐτὸ ἐδῶ γιὰ νὰ προφυλαχτῆτε. Εἴσθε ἐλαφρὰ ντυμένη καὶ ὑπάρχει κίνδυνος νὰ κρυολογήσετε.

Ἡ νέα, ἡ ὁποία ριγοῦσε πράγματι, πῆρε τὸ σεντόνι καὶ τὸ ἐρριξεστοὺς ἀγαλματένιους ὤμους της. (Ἀκολουθεῖ)

Μ' ἔδεσαν σὲ μιὰ καρέκλα !...